

Robbert Verbout schrijft 'Drummen met één hand'

“Zoeken naar nieuw pad was niet alleen een juichverhaal”

LEIDEN – Robbert Verbout viel stil tijdens de eerste lockdown. Geen muziek, geen vrijwilligerswerk in het museum en bij de Binnenveste. Hij gebruikte de gedwongen Corona-rust om zijn verhaal op te schrijven. De reacties uit zijn omgeving leidden tot het boek 'Drummen met één hand'.

door Eddo Velders

Robbert Verbout tikte als kleine jongen graag op pannen. Toch duurde het nog jaren voordat hij zichzelf drummer mocht noemen. Uiteindelijk toerde hij rond met diverse bands. Een professioneel bestaan met veel reizen en een onregelmatig leven eindigde plots in 2005. Een beroerte veranderde alles. Vanaf een koude keukenvloer naar ziekenhuis, van

Robbert Verbout tijdens zijn debuut als schrijver in de Leidse Lente (Foto: pr).

ziekenhuis naar revalidatie, van revalidatie naar revalidatie. Een opmerkelijke arts zag zijn talent. In het tuinhuis van het revalidatiecentrum hervond Robbert zijn pad. Zijn drumstel kreeg daar een plek. En na veel oefenen en nog eens oefenen vond Robbert opnieuw een betekenisvol patroon in zijn leven. Op zijn drums revalideerde hij stapje voor stapje en zijn lotgenoten tikten ritmisch met hem mee.

Kans

Verbout: “Ik ben dankbaar dat deze arts me die kans heeft gegeven. Maar ook mijn vrienden moeten niet onvermeld blijven. Samen met hen gaf ik workshops in diverse revalidatiecentra. Mijn maat de

gitarist speelde een melodie. Ik deelde de aanwezigen in groepjes. Zij sloegen, tikten of rammelden de ondersteunende ritmes. Een feest om zo samen te herstellen. Zo ging ook de bassist of de zangeres een enkele keer mee. Mooi dat ze dat hun vriend met een lamme hand en hangende voet wilden geven. Ze lieten me gelukkig niet links liggen.”

Nieuw pad

“Dat zoeken naar een nieuw pad was niet alleen een juichverhaal. Menigmaal stelde ik mezelf de vraag: ‘waarom ik?’. Ik vond het allemaal wel genoeg en zag het niet meer zitten. Ik reageerde boos en had een kort lontje. Mijn oude maten waren op die momenten enorm belangrijk. Gelukkig kon ik nog redelijk nadenken en uiteindelijk weer plannen maken. Zo ontstond de idee om met percussieworkshops lotgenoten te helpen bij hun revalidatie. Samen het ritme van het leven hervinden. Met vallen en opstaan. Want zonder hulpmiddel aan mijn been en voet lig ik weer languit op het zebrapad. In 2015 vierde ik in het WW-dranklokaal de WW in de Wolsteeg een ‘ten years after disaster-feest’. Een bedankfeest waar ik al mijn familie, vrienden, bekenden, (ex) collega’s en geliefden publiekelijk bedankte voor hun steun bij het revalideren. Daar ben ik zelf met een bandje opgetreden en heb ik gedrumd met één hand. Dit verhaal leidde uiteindelijk tot mijn boek ‘Drummen met één hand’. Het gaat over dingen anders doen omdat het op de gewone manier niet meer gaat. Vervolgens ermee omgaan en een andere invulling aan je leven geven, maar daarbij wel zo dicht mogelijk bij je passie blijven. In mijn geval ben ik vanuit mijn liefde voor drummen percussieworkshops gaan geven. Ik signeer het boek bij diverse boekhandels. Tijdens het signeren speelt een percussieband op de achtergrond. Woord en geluid komen zo in een ritmische balans. Daar waar ik graag wil leven”. ●

